

Podvečerní slunce klouzalo po zdech chropyňské tvrze. Paní Aigiarn upírala mandlové oči do červánků, které se jako krev rozlévaly oblohou. Vzpomínala na stejné červánky daleko odtud nad pustinami, jež obklopují její domov. Vzdálený domov. Bývalý domov.

Aigiarn věděla, že dostala vše, co si v bývalém domově vysnila: manžela, který ji miluje a kterého ona miluje, sídlo v kraji tak úrodném, že by její bratři považovali za pozemský ráj. A za několik dní... Aigiarn si položila dlaň na vzednuté břicho. Ve chvíli, kdy se poprvé setkala tváří v tvář se švagrem, se dítě pod jejím srdcem divoce pohnulo a od té doby sebou neklidně mele. Jako kdyby se zoufale chtělo prokopat na svět. Aigiarn se v zlé předtuše sevřelo hrdlo.

Divoká pitka obou bratrů skončila kolem půlnoci. Mojmír se zpoceným čelem a těžkým dechem dovrávoral do věže a uprostřed ložnice zůstal nehybně stát. Aigiarn, která nemohla obavami celý večer usnout, nyní s hrůzou vstala a vydala se k němu.

„Je... dobře?“ zeptala se chvějícím se hlasem.

Mojmír mlčel. Potom zařval, znovu zavrávoral a zhroutil se k zemi. Křičel, přitiskl si ruku k hrudi a zmítal sebou na podlaze.

Aigiarn k němu rychle poklekla.

„Moj-“ hlas jí selhal. Příliš toho za svůj mladý život viděla, a tak poznala, že mu už nemůže pomoci.

Tělo měl zbrcené potem, oči mu lezly z důlků, křečovitě si držel hrdlo a těžce vyrážel: „Bratr... otrá-vil... Uteč... Musíš na...“

Mojmír v křeči znehybněl. Skonal.

V nastalém tichu tloukla ložnicí tři srdce. Srdce Aigiarn, srdce nenarozeného dítěte a srdce mladinké děvečky Danici, která celou tu scénu slyšela ze svého přístěnku. Teď vyběhla a klekla vedle Aigiarn.

„Paní, musíte pryč. To pan Radim. Vždycky se o něm povídaly hrozné věci. Slyšela jste pana Mojmíra. On vás taky zabije.“

Aigiarn však jen mlčky objímala milovaného muže, jehož hlas už nikdy neuslyší. Nemůže přece nechat jeho tělo takhle tady ležet... Tu Aigiarn dítě znovu koplo a ona pochopila, že musí pryč. Ale když uteče, bude považována za vražedkyni. Musí zahladit stopy.

Těžce vstala, vzala ze stojanu svíci a kráčela k manželskému loži.

Danica zašeptala: „Paní, to udělám já, vy utíkejte na vyhlídku. Já vás pak najdu.“

Aigiarn jí porozuměla, zpod polštáře vytáhla těžký váček, naposledy s bolestí pohlédla na mrtvého Mojmíra a zmizela tajným východem, který jí Danica otevřela.

Radim nechal sluhu, aby pomohl klopýtajícímu baronovi do jeho pokoje, a pak se vydal do věže. Bratr je jistě mrtev a on teď skoncuje s tou

pohankou. S dýkou u pasu a s pochodní v ruce kráčel úzkými chodbami. Srdce mu divoce tlouklo při představě, že za chvíli bude držet v rukou prsten, jenž má větší hodnotu než celé chropyňské panství.

Náhle ucítil kouř. Pár kroků a chodbou se proti němu vyvalil dým. A z nádvoří se už ozýval křik.

„Hoří, věž hoří!“

Radim se zděsil: Oheň prstenu ublíží! Chtěl do věže, ale dým ho hnal zpět. Dusil ho, stěží vyběhl na nádvoří. Tam již každý, kdo na tvrzi právě byl, hasil. Plameny se v letní horké noci šířily jako divoké stádo. V jejich záři Radim spatřil žebřík přiražený k oknu v patře věže. Po něm slézal chropyňský kovář s bezvládným tělem Mojmíra. Rychle stahovalo služebnictvo z kováře doutnající oděv a další se vrhli k pánovi.

„Je mrtvý. Nedýchá. Udusil se. Kde je paní? Zůstala nahoře?“ zněly nešťastné výkřiky.

„Nikdo... tam už... není,“ šeptal kovář okoralými rty.

Nerozuměli tomu. Kde je paní?

Baron Sigbert si zatím prohlédl Mojmírovu tvář a vážně pravil: „Byl otráven.“

Radim zaťal pěsti a procedil skrz zuby: „To udělala ona. A potom zapálila věž a utekla. Musíme ji chytit!“

Baron Sigbert přikývl a svolal své rytíře.

3. Pole ječmene

Brzy vyjde jitřenka doprovázená červánky křídel ptáka Ohniváka. Krajina vydechuje pokojné sny, však některá lidská srdce bijí nenávisť.

Od půlnoci prchá z hořící chropyňské tvrze princezna Aigiarn. Ještě včera snila sen o šťastném životě, a ten se jí okamžikem změnil v strašnou noční můru. Jako zázrakem se jí podařilo uniknout. Celá se třese, sotva se drží na koňském hřbetu. Děťátko, které nosí pod srdcem, se má záhy narodit.

mám rád
ječmen a
ani nevím
proč

Aigiarn čekala na Danicu u koňské pastviny. Sama koně přivolala, jak to uměla z domova, ale Danica nepřišla. Aigiarn svírala váček s nejuzácnějšími předměty a přitom z dálky viděla, jak se chropyňská tvrz vzňala. V slzách hleděla na šlehající plameny z věže, v níž zanechala tělo své lásky Mojmirá. V horkém létě se oheň rychle šířil po celé tvrzi a ozařoval noční oblohu. Ve světle plamenů se vše zdálo být temnější. I hvězdy proti nim pohasly.

A pak z tvrze vyjeli teutonští rytíři. Jejich pláště se míhaly tmou jako bílé roucho smrtky.

Aigiarn už nemohla čekat. Jak byla zvyklá z dalekého domova, vyšvihla se těžce na koně a opatrně se rozjela.

Strávila na koňském hřbetu půl dětství, z koní nepadá, ale v tomhle stavu? Zabije dítě i sebe?

Nevyzná se Aigiarn ještě v tomto kraji, bloudí – a jezdci ji spatřili.

Otáčí Aigiarn koně a po obtížné a dlouhé cestě lesy ji kůň dováží k brodu přes malou říčku.

Pronásledovatelé v bílých pláštích s černými kříži se blíží. Nedbají, že již přejeli na cizí panství, mají příkaz chytit ji stůj co stůj. Jako rány osudu se ozývají jejich podkovy. Bílé pláště jim vlají, s černými kříži jako smrtky vypadají.

Aigiarn zachvacuje beznaděj a v té hrůze cítí v těle náhlý stah.

„Ne, maličký, ještě se nesmíš narodit,“ prosí plačky ve své zvláštní řeči.

Na nebi se objevují první červánky, Ohnivák s jitřenkou vycházejí a bílé pláště s kříži se stahují kolem Aigiarn.

Ubohá unaveně hledí kolem ve smrtelné úzkosti. Nikde žádné útočiště! Les je daleko, zbývá jen lán dozrávajícího ječmene u cesty.

Sesouvá se Aigiarn nečekaně z koně a vbíhá do širého lánu, prchá ječmenem. Náhle jitřenka zazáří jako stříbrné slunce a červánky, křídla Ohniváka, padají na krajinu. Pokrývají pole i cestu hustou nachovou mlhou. Klasy se houpají a Aigiarn stále prchá. Pojednou do obilí padá jako do zlaté tůně a hladina ječmene se nad ní zavírá.

Leží krásná princezna z daleké země v ječmeni na hlíně. Princezna, za níž od narození chodily zástupy služebnictva, leží osamělá v loubí zlatých klasů. Další silný stah cítí v těle, bolest ji nutí k výkřiku, ale strach ji umlčuje. Nesmí křičet, teutonští rytíři by ji objevili a jednou ranou zabili ji i dítě.

Těžce dýchá, neví, co bude dál, nikdo tu není, kdo by jí v nejtěžší chvílce pomohl. Co když při porodu zemře? Co se stane s maličkým? Najdou ho a zabijí stejně jako Radim zabil jeho otce Mojmirá?

Červánky pronikají hustým ječmenem a princezna cítí, jak se její děťátko dere na svět. A vtom slyší hlas, leká se. Chtěla by utéct, ale bolestí se nemůže ani pohnout, bolestí téměř omdlívá.

Stará vědma s laskavýma světlýma očima k ní kleká, konejšivě na ni

promlouvá, bere ji za ruku, podkládá jí hlavu a k bylinkám jí dává přivonět. Vděčně princezna na vědmu hledí.

Jitřenky svít a Ohnivákovy červánky jsou stále silnější. Klasy ječmene se výhružně tyčí, jde z nich strach. Teutonští rytíři v hrůze z oslňujícího svitu prchají z cizího panství.

Hvězdy pobledly a obloha zešedla nad chropynskou tvrzí. Oheň dohořel. Ač lidé celou noc neúnavně hasili, z mocné tvrze zbyly jen kamenné hradby a obvodová zeď věže. Vše ostatní se proměnilo v popel. Popel místy doutnal, vánek v ranním šeru odhaloval jiskry připravené se opět vznítit.

Mojmír z Chropyně ležel v prachu a popelu před vyhořelou bránou. Lidé kolem něj stáli v uctivém kruhu a v očích měli slzy. Mlčeli, i krajina zatajila dech, až se lidé začali ticha krajiny lekat. Ticho bývá neblahou předzvěstí. Co bude následovat?

Svítá. Slunce vychází.

Ne, to není slunce.

„Hoří, tvrz zase hoří!“ křičí lidé, ale už nemají sílu vzít znovu do rukou vědra.

Silná rudá záře lehla na tvrz. Jaké to musí být plameny, když takovou záři vytvoří. Lidé si kryjí oči. Ale to není oheň! To je jitřenka s červánky. Nikdo nikdy neviděl jitřenku tolik zářit, nikdo si nepamatoval na tak silné červánky.

„Boží znamení,“ šel šepot od jednoho k druhému, jak tam stáli unavení, ožehnutí ohněm a shrbení tíhou smutku.

Chlapeček, který se za nejsilnějších červánků narodil v ječmenném poli, nepláče, usmívá se a pátravě hledí na svět kolem očima barvy pomněnek. Vysílená princezna i s novorozeňátkem usíná pod ochranou klasů a divá Markyta směřuje do dědiny. Zná dobře vlčnovské ženy a nyní je přivede, aby pomohly.

Jak se v noci hladina ječmene zavřela, tak se teď otvírá a na klasech, na hlíně leží krásná žena a vedle ní děťátko. Matka i dítě mají oči tvaru mandlí, matka černé, děťátko po otci modravé.

Poznávají ženy, že je to ona tajemná paní z Chropyně. Vidí v jejích tmavých očích strach o maličké. Vědí, že jí i chlapci pomohou.

Ještě doutnal popel a pan Radim, nový pán na Chropyni, poslal do Olomouce pro královského soudce. Bratrovo tělo dal zatím přenést na nádvoří tvrze a přikryl ho svým pláštěm. Poté baron Sigbert rozmístil kolem vstupní brány strážce teutonů. Dokud nepřijede soudce, musí všechno zůstat, jak je.

Královský soudce doprovázený písařem a zbrojnoši dorazil odpoledne. Byl to malý kulatý mužík, kterému nedělalo dobře letní horko. Stále si otíral čelo vyšívaným kapesníkem a nevěřicně hleděl na trosky tvrze.